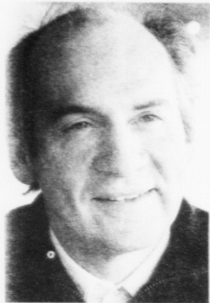

Hugleiðingar í sambandi við nýggjárskonsert

Ólavur Hátún ummælir

So upplivdu vit hana aftur árligu nýggjárskonsertina hjá Føroya Symfoniorkestri. Gleði og gleimur í Norðurlandahúsinum og í stovum kring alt landið, soleiðis sum hetta serliga høvið er ætlað og byður til. Hjá okkum, sum bæði sluppu at hoyra konsertina seinna partin og seinni at sita framman fyri sjónvarps-skjiggan við eisini útvarpinum frá, gjordist upplivingin helst ikki veikari enn hjá teimum, sum upplivdu frálíka nýggjársrómmin í konsertthöllini um kvöldið.

Ikki munnu okkara tónleikarar leggja upp til at kappast við filharmonikararnar í Wien, hadan fyrimyndin er, men ivaleyst mundi árið á føroysku fólkasálina verða ólíka sterkari at hoyra hesar wienartónar tónar úr egnum umhøvri enn úr sjálvum tí glæsiliga Musikverein-salini í Wien. Jú, hetta var eitt professionelt tiltak. Væl høvdu Martin og hansara musikarar fingið burð stutta skotbránum, mergjað og reyðfuga dundi »Ódn«-

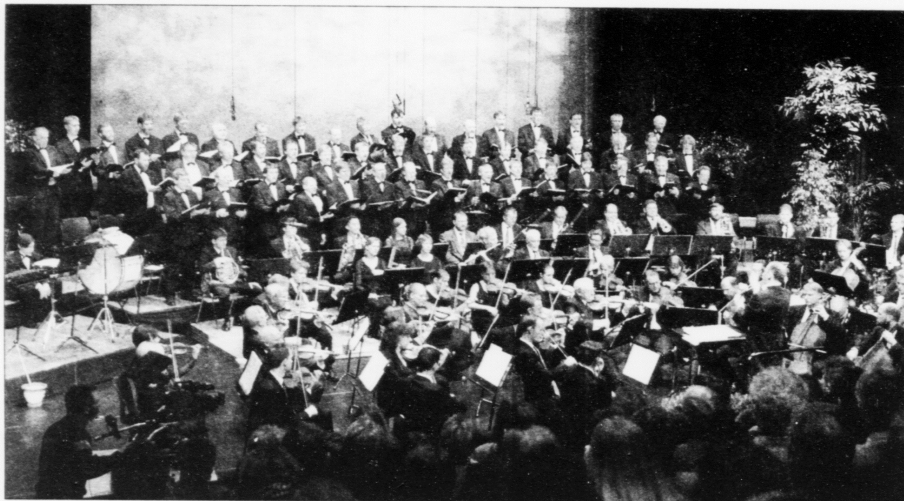
in fjølmenta manskórinum, vókur var myndin úr prýdda salinum, og væl eru teknikararnir komnir á lagið, bæði teir, sum stýrdu myndatölunum og teir, sum settu upp mikrofonirnar.

Endurljóðið bæði millum manna og í blóðunum aftaná hevur eisini væl givið til kennar, at hetta er siðvenja, sum vit øll eru fegin um. Kortini eiga vit ikki at lata henda lotuliga nýggjargessin taka okkum av fótum og geva okkum ta fatan, at her stendur so væl til í okkara tónleikalívi, sum henda konsert hevur verið tikin sum tekin um.

Tað er gott, at Føroya Symfoniorkestur, flaggskipið í okkara tónleikaheimi, í samvinnu við útvarp, sjónvarp og Norðurlandahúsið um hetta høgtíðarmundið gevur fólkið um alt landið høvi til í slíkari fagnaðarstund at hoyra tónleik, sum fellur øllum væl í oyru.

Men sum alvi Føroya Musikkuskúla hevur orkestrið ikki minst ta uppgávu at kveikja áhuga hjá komandi tónleikaættaarliðum og at skapa trivnað hjá teimum yrkismusikarum, føroyingum sum útlendingum, ið úr ríkari tónleikaumhvørvi eru komin higar til lands at byggja upp eitt framkomið tónleikalív í hesum oyggjum.

Tað er tí so umráðandi, at arbeiðslagið hjá symfoniorkestrinum fæst í trygga og stóðuga legu. At gera nógur kostnaðarmikil uppsatuk upp undir konsertir 2-4 ferðir um árið og so annars at mega leggja stilt í mánaðar er ikki nóg tándi. Ein fragd er tað at uppliva Jens Chr.

Guttesen við einum stóðugt vaksandi bóli av cello-næmingum uttan um seg í symfoniorkestrinum, eisini aðrir lærarar fáa her váttað slík gleðilig úrslit av sínum dagliga arbeiði í musikkuskúlanum; men við bara at venja soleiðis í herðindum fær symfoniorkestrið ikki havt tað árin á tónleikamenningina, sum her annars er besti møguleiki til.

Hetta gevur heldur ikki okkara professionellu musikk-lærarum nóg væl høvið til at lata sítt musikarapotentiale koma livandi tónleikalívinum í landinum til gagns og ta avbjóðing, sum hjá teimum krevst fyri at kunna varðveita og menna sín dýrtvunna spælførleika.

Eitt regluligari arbeiðslag við fleiri konsertum hevði eisini gjørt sítt til, at fólk

betri fingi atstøður til at hoyra og læra at virðismetaklassiskan tónleik, sum má sigast so rættiliga at vera við skerdan lut í okkara loftmiðlum.

At rómari figgjakarmar eru fortreyt fyri øktum aktiviteti er eyðsæð. Veit, at orkestrið liggur framvið at fáa hækkað sína peningajáttan frá landinum, og væl hevði verið, um figgjarumstøður vóru til tað; men illa dugi eg at ímynda mær, at hetta er ein gongdur vegur.

Føroya Symfoniorkestur fær í sín part, sum er, til-lutað triðingin av allari landsins játtan til tónleikavirksemi, og tá er eisini stuðulin til føroyskan dans uppi. Skal ein hækkan gera mun til regluligt arbeiði hjá orkestrinum alla vetrarhálvuna, má talan í minsta lagi

verða um eina tvífolding av verandi stuðli úr landskassanum. Hvussu nógv verður tá eftir til alt annað tónleikavirksemi í landinum, um ikki politiski hugburðurin til tónleikamentan skal broytast heilt radikalt?

Í øðrum londum er tað vanligt at spælandi virksemi er partur av arbeiðssetninginum hjá musikk-lærarum. Soleiðis hevur Svøríki sínar regiónsmusiker og Noreg sínar distriktsmusiker, ið við upp til helvtarbyti fremja bæði undirvising og egði spæl við konsertum. Eisini í donskum musikk-skúllum eru dømi um sam-eining av professionellum musikaravirksemi og undirvising.

Tað man sostatt ikki vera nakað órímligt hugskot, at vit her í Føroyum, sum so

at siga onki professionelt klassiskt tónleikalív hava, settu musikk-lærarar í starv við eisini spælmøguleika og spælskyldu. Ikki skal her í almennum blað verða komið inn á nærri útgrein-ingar, men eg eri sannfórður um, at við slíkari loysn fingi musikk-lærararnir tryggari og betri kor og teir døgligastu næmingar musikk-skúlans betri høvi til at ment seg í framkomnum tónlistaumhvørvi. Fylgdu tá nær treyri við, at FSO eisini í ávisan mun skuldi vitjað út um landið, gjordist orkestrið av sonnum eitt landsins symfoniorkestur, sum tónleikahugað víða hvar høvdu gleitt seg til innimill-um at sleppa at hoyra og fáa íblástur frá á staðnum.

Ólavur Hátún

